

LISTOVÁNÍ

jak šel čas vůdce oddílu

Dazul - Pavel Drábek

Proč to všechno ?

(Psáno v říjnu 2004) Uvědomil jsem si, že během pár dnů je tady 15-ti leté výročí, kterým se datuje velká společenská změna v naší republice a hlavně v mém životě. A touto změnou se začíná psát i novodobá historie našeho vsetínského skautského střediska. Bylo mi tehdy 23 let (ještě jakýsi velmi pozdní roverský věk) a měl jsem za sebou více než pětileté vedení oddílu – pod hlavičkou TJ Slovan Vsetín.

Možná se tomu budete usmívat, ale já si tehdy vedl deník. Abych to uvedl na pravou míru – spíše cancák - kde jsem si s jakous takous pravidelností zapisoval především víkendové akce, lepil fotky, kreslil mapky, dělal výpisky ze zajímavých knih...

Právě jsem zažíval období, kdy jsem byl neskonale zamilován do své budoucí ženy, okouzlen Karpatskými hrami a tehdejšími knihami Jaromíra Štětiny.

Atak jsem si říkal, že by možná k tomu 15-letému výročí neuškodilo autentických řádek, jak jsem si je značil do svých deníků. to možná najdete píše mnohem učesaněji. Ty následující řádky zcela určitě **nelze brát jako dějiny jednoho oddílu nebo skautského střediska, protože sám jsem byl jejich účastníkem** a tudíž mi to nepřísluší. Berte je pouze jako jedno z mnohých svědectví a výpovědí nedávno minulých let. Jsem si vědom, že na tyto události se bude každý z jejich účastníků dívat ze svého pohledu a každý je prožíval jinak. Nemohu si tedy činit nárok na jakoukoliv objektivitu. Proto se taky ve svém „vzpomínání“ a „listování“ opírám výhradně o své osobní prožitky a poznámky.

p á r
V kronikách

*Nás bylo sedm romantiků
netušících, že se všechno mění
A stačilo pár okamžiků,
patnáct let to vlastně tolik není.
Však sotva v pátek odhoukaj,
to pomyslení každého z nás svádí
svý tělo sádlem obalený
napasovat do maskáčů z mládí...*
(Wabi Daněk, Ročník 47)

s nápísem „AKADEME ku příležitosti otevření „Bedny na 13.zámku“, návratu z vojny a 6.výročí vyhoření klubovny“. Nevzpomínám si co to byla za akce – zbyl po ní jen tenhle pamětní lísteček namalovaný tehdejším vůdcem Lvíčat – Mílou (dnešním tajemníkem MěÚ Vsetín). Už vím, že jsem to neměl dělat – otvírat ten cancák – zase tím „promarním“ hodin. Navíc jsem tím narušil svůj každoroční vánoční rituál, kdy odebrám uklízet svůj bordýlek v pracovně (abych nemusel vysávat uklízet v tom předvánočním shonu) a skončím tím, že se začtu do starých zápisníků a nechávám se vysát nostalgickou náladou. Takže letos mne to zničeho nic přepadlo už na konci října. No - aspoň se tomu vyhnu o vánocích :-)

Je velmi pozdní poslední říjnová noc 2004 a já díky 25.výročí oddílu Lvíčat ukládám zpět jeden ze svých cancáků (rozuměj deníků), které jsem si občas psal a zachycoval v nich své bezprostřední dojmy a postřehy. Ten, který jsem před chvílí bral do ruky má číslo 6 a je z roku 1988. Před prvním zápisem psaným obyčejnou tužkou (aby se to nerozmočilo) je jakýsi pamětní lísteček

D a z u l o v a

p á r
s e
a

**Svaté město padlo přesto, že každý konal svoji povinnost.
Svaté město padlo proto, že každý konal jen svoji povinnost.**

1979 - 1989

TOM Lvíčata

V roce 1991 jsem si začal sepisovat následující řádky:

Když na „Táboře na Medvědí louce“ sepsal Míla pro oddílový časopis „Poustevník“ velice stručně historii všech našich táborů, netušil, že mne tím inspiruje k tak drastickému činu - abych se pokusil o něco podobného.

Začínám psát tyto řádky ve chvíli, kdy je náš oddíl beze mne na táboře v Gápelu „Pod šibeniční loukou“. Právě ve chvílích, kdy možná probíhá litý boj mezi družinami v nějaké etapě Alvareze (= velké táborové hry, připravené podle Jestřába - Jaroslava Foglara) usilovně přemýšlím nad svým věčným problémem - nechat vedení oddílu či nenechat. Místo lebky držím v ruce staré táborové fotografie. Přepadá mne nostalgická nálada. Nacházím stále víc a víc argumenty, proč bych toho měl nechat. Pádovým argumentem proti je pouze to, že nejsem zvyklý prchat z boje a od nedodělané práce.

Chvilce pesimismu způsobené třeba návštěvou hygieničky nebo p.Orságovou hledající svoji tašku, se střídají s chvílemi optimismu, kterých je ovšem povážlivě méně...

Nevím jak stanovit přesný datum vzniku našeho oddílu. Nejde to. Kdybych se chtěl řídit prvním zápisem z nejstarší zachované kroniky, našel bych tam datum před rokem 1976.

Každopádně lze kořeny Lvíčat vystopovat v založení 3.junáckého oddílu na Vsetíně. Tam taky působil jako jeden ze starších členů Dušan Póč zvaný též Didi Pneu (pro svou nepatrnou nadváhu). Po zrušení Junáka se 3.oddíl stává samostatným pionýrským oddílem a dává si název Zálesák. Někdy v roce 1973 dochází k rozporům ve vedení Zálesáku a Dušan odchází i s hrstkou hochů aby založil TOM PO Lvíčata při TJ Slovan Vsetín.

Mezi tou první skupinkou byli i Lešek, kterýžto je nejstarším relativně fungujícím pamětníkem.

Když načas odchází Dušan Póč, zaskakuje za něj Jarda Česnek zvaný v té době Pavouk (později jsem zaznamenal ještě několik dalších přezdivek - např Knoblach, ...). Tehdy, (patrně) na podzim roku 1976, přicházím do Lvíčat i já.

Dušan se vrací a znovu se ujímá vedení oddílu. V té době působil oddíl jako smíšený. Zmiňuju se o tom proto, že to občas působilo problémy (třeba na táboře v Lipnici 1978). V oddíle se na vedení podílela i paní Koudelová, maminka jednoho z tehdejších členů - Rada.

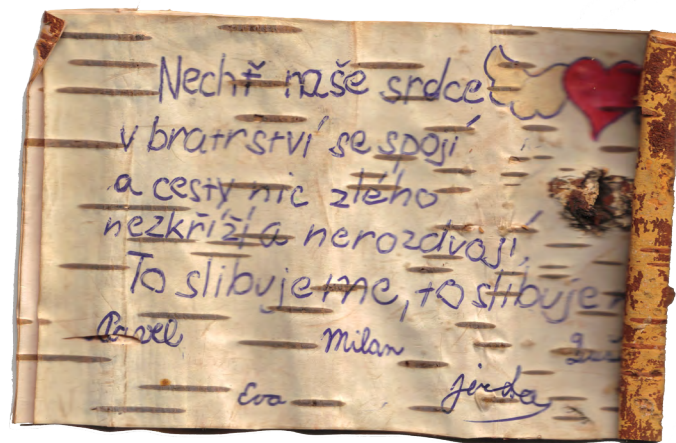
Do oddílu někdy v roce 1978 přivádím i Mílu. Jsme nejmladší členové oddílu.

Dušan pak odchází na vojnu a oddíl přežívá všelijak. Už se ani nescházíme v klubovně za Pančavou (v r.1989

Ioděnice, dnes vráceno v restituci). Z oddílu zůstávají trosky - Aleš Cahlík (Lešek), Radek Koudela (Rado), Radek Šnevajz (Šnek), Milan Půček a Pavel Drábek.

V té době jsme (Milan a já) silně načichlí Foglarovkama (i když tyto knihy už cca 10 let zase nesmějí vycházet) a o činnosti oddílu začínáme mít jiné představy. Dlouze o tom spolu debatujeme a výsledkem je radikální rozhodnutí - z tohoto oddílu odcházíme.

klub Širokové

od roku 1977 do 1980 naše „silná“ trojka - Jura. Míla a já - měla ještě jednu aktivitu na kterou sice už matně, ale zcela určitě všichni

20. klubová schůzka

(22.února 1978)

Po zahájení, které máme na každé scůzce, jsem měl krátký referát o jugoslávském herci Gojko Mitičovi. Řekli jsme si, kdy se narodil a jaké hrál filmy (indiánky).

Po tomto krátkém referátu následoval Alvarez. Při tomto Alvarezu Geronimo a Bystré Oko skládali rozstříhanou zprávu.

Když tato hra skončila, vymyslel Bystré Oko a Geronimo takový pozemní hokej. Branka - to byl náš malý stůl. Jako puk sloužil malý měkký míč. Hráli jsme tři kola po deseti střelách. Každý mohl třikrát kličkovat a sedmkrát střílet. Jirka chytil v brance a byl z něho výborný brankář. Já jsem zvítězil nad Bystrým Okem 7:6. Když jsme tuto hru bodovali, taj jsme každý dostal tři body.

Šedý Medvěd

Zápis z kroniky klubu-kmene ŠIROKOVÉ. V kronice je naposledy zaznamenána 102.klubovní schůzka.

Alvarez = dlouhodobá hra, kterou jsme v našem klubu hráli - inspirovaná knihou J.Foglara „Devadesátka pokračuje“

Geronimo = klubová přezdívka RNDr.Jiřího Homolky

Bystré Oko = klubová přezdívka Ing.Milana Půčka MBA

Šedý medvěd = moje klubová přezdívka

v dobrém vzpomínáme. Protože tato epizoda, alespoň z mého pohledu, hrála v historii Lvíčat svoji nezastupitelnou roli, rád bych jí zde věnoval trochu místa.

Už jsem se zmínil, že nás všechny pojila obliba foglarovek. Asi jako první jsme všichni hltali nesmrtelný „komix“ Rychlé šípy. Je s podivem, že už tehdy přes čtyřicet let staré obrázky s textovými bublinkama měly takovou moc, aby zhmotnily naše přirozené touhy po dobrodružství a kamarádství. Podařilo se jim je zformovat do konkrétního činu - založení klubu o kterém jsme doufali, že bude stejně dobrý jako klub legendární pětice.

Dominantním územím našich dobrodružství byl les na Žambošce s Posvátným stromem, Stromem míru a dalšími místy jejichž jména si vybavíme jen my.

Kronika Ztracené stopy (Jaroslav Foglar) a Dva divoši (Ernest Thompson Seton) byly další z knih, které z velké části dávaly nápn našim klubovním schůzkám a výpravám.

Díky zápisům v klubovní kronice vím, že prvně jsme se pokoušeli stavě tee-pee ze starých dek a plachet 5.dubna 1978 na Zambošce a že první dekový spacák jsem dostal od babičky 23.června 1978 na tří denní klubovní výpravě do Kateřinic. A taky, že jsem se prokazatelně 7.února 1979 pokoušel hrát na kytaru - Bystré Oko totiž do kroniky zapsal „... Soutěž, kdo zazpívá nebo zahraje nejlepší písničku se povedla. Na závěr byla volná zábava. Každou chvíli si vzal někdo kytaru. Šedý Medvěd a Rychlý Jelen si opisovali písničky od Geronima.“

Z klubových relikvií se u mne zachovalo i pár čísel ručně psaného časopisu TOMAHAVK - č.1

Náčelnický slib

Slibuji na svou čest že náčelnickou funkcí se vyraasnažím plnit co nejlepe. Nebudu ji využívat ve svůj prospěch.

O důležitých věcech nebudu rozhodovat sám, nebudu násilně udržovat pořádek.

Nebudu dávat zbytečné rozkazy a svou funkci se nebudu chlubit.

My členové budeme náčelníka poslouchat, budeme ho uznávat jen ve věcech rozumných a prospěšných.

Budeme se snažit vyjit náčelníkovi vstříc, aby náš další klubovní život byl krásný.

Jedý medvěd

Geronimo

Bystře oko

Rychlý jelen

je z 1.listopadu 1977. Pokušeli jsme se v něm s Jurou vymýšlet a psát na střídačku román s názvem „Kanaďští indiáni“.

Fotografie z naší klubovní činnosti se patně žádná nedochovala, protože nikdo z nás tehdy nefotil a náš rodinný archiv z oné doby taky žádný obrázek nevydal.

Scházíme se na schůzkách většinou venku, v případě špatného počasí u někoho v bytě (většinou na nás doma). Od jara 1979 se naskytla příležitost využívat klubovnu u lyžařského vleku pod Žamboškou - budku pro vlekaře. Na jaře 1979 totiž přichází Lešek i s Radou a přemlouvají nás (mne a Mílu) abychom se vrátili zpět do Lvíčat. Činíme tak a do oddílu, který se mezitím trochu rozrostl, přivádíme i Jiřího Homolku z našeho klubu Širokové. Jura v té době chodil do Zálesáku (dříve i později 3.Ch oddíl Junáka), takže jsme jej vlastně přetáhli z oddílu do oddílu.

Určitě by neměla být zapomenuta velmi krátká, ale pro mne nezapomenutelná epizoda, kdy mne Jura v onom mezičase přesvědčil, abych začal chodit s ním do Zálesáka. Z té doby si pamatuju oddílovky na kterých bylo vždycky strašně moc lidí, Toma a Pajtáša, které mi při výpravě na Dynčák několikrát pomáhal zavazovat neposlušnou tkaničku na mých nových pohorkách. Na oné výpravě jsem byl taky svědkem, jak se na Dynčáku strhávala táborová strážní věž.

Ale zpět k oddílu. Lešek pro Lvíčata získal novou klubovnu - lyžařský vlek na Žambošce a dovolil nám ji používat i pro naše klubovní aktivity.

Tady se začala činnost klubu intenzivně prolínat s činností oddílu a klubovní

Fotografie starých Lvíčat patrně z roku 1976 - za vedení Dušana Póče.

Vlevo nahoře je Lešek - Aleš Cahlík - zakladatel nových Lvíčat v roce 1979. V dolní řadě druhý zleva je Míla - Milan Půček a úplně vpravo dole jsem já. V rukou držíme jakési „diplomy“ nebo „účastnické listy“ TJ SLOVAN VSETÍN.

(19.dubna 1980)

Náš klub Širokové se přestal pravidelně scházet. Největší vinu na tom nesu já, jako náčelník. Nedokázal jsem totiž udržet dost dobrý zájem nás všech.

Ale abych napsal úplně všechno - tak tedy: Milan, Jirka a já chodíme do turistického oddílu Lvíčata, který je při TJ SLOVAN Vsetín. Jirka a já jsme rádcové a tak máme dost starostí co a jak s oddílem, kromě toho chodíme už do 8.třídy a zde je učení víc než dost. Takže moc toho času nemáme. A u mne jako náčelníka zvlášť, neboť jsem musel připravovat program a to dalo mnoho práce. Ale program mi pomáhal připravovat Jirka a na klubovní činnosti měl stejný podíl jako já (ne-li větší). Jestliže se v klubu stala nějaká změna k dobrému, bylo to většinou zásluhou Jirky. S ním jsem se taky o všem radil a spolu jsme připravovali dlouhou hru „Černý kondor“. Abych řekl pravdu - užili jsme si v našem klubu dost (myslí se v dobrém).

činnost šla během roku do útlumu - proto je 19.dubna 1980 v klubovní kronice poslední zápis.

Oddílová činnost Lvíčat začíná být na nesporně vyšší úrovni. Přicházejí takoví lidé jako Sam (tehdy ještě zvaný Pavlík), Ďasík, Tom... A pak na podzim **3.listopadu 1979 se koná zakládající ohně** našeho oddílu.

Těžko zde detailně popisovat následující oddílovou činnost. Nechci zde jen opisovat Lvíčácké kroniky, proto se soustředím pouze na momenty, které mi uvízly v paměti a nebo se o nich rozepisují ve svých denících.

Určitě nejvíce nezapomenutelné jsou zážitky z našich táborů. Jsem přesvědčen, že se každému, kdo se jich zúčastnil při pohledu na kteroukoliv fotografii okamžitě vybaví příběh z oněch dob....

Tábor 1980 - Fatra

12.-20.července 1980 Mošovce (Velká Fatra)

Vedoucí : Lešek, Rado

Táborníci : Jura, Pavlík (Sam), Víťa (Ďasík), Pavel (Dazul), Míla, Hodinář, Tom

Opravdu první oddílový tábor Lvíčat. Vyrážíme na něj vybaveni krosnami (první módní oddílová vlna batožin) ve kterých neseme všechno na vybavení našeho tábora. Tedy - stany typu Jadran a Puťák

(14.července 1980)

Po včerejší noční hlídce se mi nechtělo moc vstávat. Po rozvcičce a snídani jsem šel s Milanem a Leškem nakupovat. Na zpáteční cestě jsme se stavili v salaši na žinčicu. Ještě nikdy před tím jsem ji neochutnal - byla dobrá. Po obědě jsme se opalovali a robili zvláštní ohniště.

(17.července 1980)

Dneska mám 14.narozeniny. Hned při budičku, když jsem vylézal ze stanu, jsem byl polit vodou. Při snídani mi byl čaj osolen a pak jsem byl na lehátku při oplavování polit znovu. A pak jsem byl na ošetřovně s palcem.

Na oběd jsem se pohádal s Radem a Hodinářem, protože nechtěli umýt brambory a vařili je špinavé.

Teď se spustil prudký déšť.

ve kterých budeme tábořit, neseme v rukách.

Táboří se v chráněné krajinné oblasti, ale v rámci srazu SNP (smysl této akce mi nedošel do dnešní doby), ale pro náš oddíl to byla velice vhodná příležitost abychom prošmejdili Fatru všude, kde se to dalo. (SNP = Slovenské národní povstání ke konci 2.světové války)

Stavíme první a na tomto táboře taky jedinou společnou stavbu - plachtu. Je to kuchyně, jídelna a shromaždiště v jednom.

Vaříme převážně na plynovém vařiči a zákaz

19.července 1980 - oddílový tábor na Velké Fatře. Zleva - Ďasík, Tom, Sam, já a Jura. V popředí naše „chlouba“ a výhra nad místními ochranáři - ohniště.

rozdělávání otevřených ohňů překonáváme jednoduchou fintou - na čtyři do země zatlučené kůly přibíjíme 30 sm nad zem kus starého plechu na kterém teprve rozděláváme oheň. Jakási napodobenina skautské francouzské táborové kuchyně. Chodí nás okukovat všichni turisté z celého rozsáhlého areálu. U organizátorů to budí jakousi nevoli, ale nakonec to Lešek uhádal.

A jak probíhaly ostatní netáborové dny tohoto roku ? Vybral jsem zde víceméně náhodně několik zápisů ze svého tehdejšího deníku. Dneska se nad nimi usmívám, ale přesto jsou pro mne pořád obrazem doby ve které jsem vyrůstal a odrážejí patrně i jak jsem ty „všední“ události ve svých 13-14 letech vnímal.

16.březen 1980 - Dnes jsem vstal asi v 8:00. Díval jsem se na televizi a četl ABC. Po obědě jsem šel k Jožovi, aby mi půjčil pistol. S Milanem jsme šli střílet na Žambošku.

Našel jsem letos druhou rostlinu - podběl (první byla devětsil - včera na výpravě).

„Třicet beden snů“ - tak se jmenovalo vyprávění, které jsem poslouchal v rádiu. Bylo o Alberto Vojtěchu Fričovi - o jeho práci a životě.

Nyní právě poslouchám Londýn. O této stanici si myslím, že hlásí něco pravdy, ale hodně si vymýšlejí.

27.března 1980 - Byl jsem u doktora a ten mne nechal do úterý doma. Z Milanem jsme vezli sběr papíru (každý 30 kg) a železa (každý 125 kg). To železo jsme dostali od maminky v práci. Ani jsme těch 250 kg nemohli uvést. Ve sběru jsme si vzali časopisy Ohníčky. Doma jsem měl teplo tu 39,7. Dneska

jsem si vydělal 17,5 Kčs za papír a 50 Kčs za železo = 67,5 Kčs.

4.dubna 1980 - Ve škole to dnes bylo dobré. Na schůzku jsem chtěl jít dřív, ale opět padal sníh. Na schůzce bylo: pokřik, debata, uzly, debata co na orienták. Pak jsem byl já, Lešek a Jura a proti nám ostatní. Vyhráli jsme to.

13.dubna 1980 - Včera byla pracovní sobota, ale my jsme byli místo školy na exkursi v Mezu. Odpoledne jsem šel do lesa a našel jsem kopytník, plicník a jahodník. Večer jsem se díval na závěr seriálu Zkoušky z dospělosti.

Dneska byl sraz v 6:30 na vlakovém nádraží. Jeli jsme do Brňova. Z vlaku vysedla taky Rado, který to tak tak stihl. Od zastávky jsme měli pěkný stoupák. Zastavili jsme se u nějaké skály asi 8 m vysoké. Lešek, Rado, Jirka, Milan a já jsme se na ni vyšplhali. Byl to vystup 2 stupně obtížnosti.

Na našem tábořišti se odehrálo drama. Kuchař Lešek vařil ovesnou kaši. Musela se vyhodit. Jirka byl uvázan. Leška jsme nechtyli. Dneska bylo krásně. Našel jsem orsej, fialku a ještě jednu neznámou kytku.

31.května 1980 - Ráno jsem nemohl dospat. Měl jsem jít s Jurou na Krajské závody. Přišel jsem ve stanovenou dobu na místo srazu a nikdo tam pro nás nepřišel. Po dlouhém běhání jsme jeli autostopem. Vzal nás řidič auta VSA 19-70. V meziřící jsme zjistili, že nemá cenu jet v tomhle prudkém slejváku dál a jeli jsme vlakem zpátky na Vsetín. Po obědě jsme s Jurou a Leškem hráli plných 5 hodin na kytary.

6.srpna 1980 - Dnes jsem konečně mohl vyrazit. Vyšel jsem okolo desáté hodiny. Na Nivce jsem udělal první zastávku. Pot se ze mne jenom lil. Na Nivce jsem sice trochu zazmatkoval, ale došel jsem až do Kateřinic. Mám takový dojem, že už víckrát nepůjdu v takovém vedru a s takovou zátěží. Spím pod širákem. Konečně!

13.dubna 1980 - oddílová výprava na Jarcovsků gulu. Prvně vaříme poridž.

Tábor 1981

– Novoveský rybník

1.-6.den - Novoveský rybník
6.-9.den - Sraz turistů v Adršpachu
9.-10.den - puťák po Českém ráji
Vedoucí: Lešek, Rado
Táborníci: Jura, Pavlík (Sam), Pavel (Dazul), Míla, Hodinář

Tak jako loni jsme tábor spojili se srazem turistů, tentokrát v Adršpachu. Ale změna proti loňsku tady je - a to dosti velká. Jura zařizuje chatu svých rodičů, respektive plácek před chatou. Dneska bychom o takové místo nezavadili ani pohledem, protože kolem dokola byly chaty, ale na tehdejší oddílovou dobu to „něco“. K rybníku asi 5 metry a do lesa necelých 200. tady máme k dispozici keňu. lodička, žádná nafukovací

bylo

N a v í c
O p r a v d o v á
g u m o v á

(6.ledna 1981)

... večer jsem se díval na TKM (Televizní Klub Mladých). Zaujalo mne to o kuřácích, kouření a následcích. Dobrý byl i výrok Vladimíra Menšíka: „Mladí lidé, kteří kouří, jsou vlastně hrdinové, protože si sami vědomě ničí zdraví a to je myslím velké hrdinství.“ Vynasnažím se, abych nikdy nepropadl kuřácké vášni.

náhražka. A taky puťák po Adršpachu byl parádní - z Železného Brodu na Kozákov. A vaření pod převísem u hradu Rotštejn. Tam se taky stal z našeho vaříče plamenomet. Navíc jsme u Rotštějna prvně spali v Orlím hnízdě - místu, které muselo být ilustrátorovi Rychlých šípů námětem při kreslení epizody „Rychlé šípy v pískovcových skalách“.

Tolik velmi stručně k dalšímu - druhému „opravdovému“ táboru našeho oddílu. Při listování ve svém deníku zjišťuju, že jsem v lednu 1981 při plnění „Modrého života“ dosáhl 176 modrých okének z maxima 217. Těch 41 bílých bylo většinou za „čestné chování“, „slušnou mluvu“ a taky jsem párkrát nedal „ranní rozcvičku“.

(3.táborový den)

Narozdíl od včerejšího rána mi do jehlanu Hodinář nevhodil ježka a tak bylo vstávání v pohodě.

Po snídani jsem s Hodinářem vyrazil do Týniště n.O. - sháněli jsme prasklou strunu. (tak to dopadá, když někdo umí hrát na kytaru).

Ostatní šli na průzkum místního pralesa a mimo to, že bloudili se prý přežrali malinama.

Po obědě se spravovala keňa a uklízel tábor. Pak se nás všech 7 narvalo do kánoe vy vyrazili jsme na rybník do rákosí. A potom se hrál fotbálek - což není nic pro mne.

Na večeri nás pozvali sousedi a před setměním jsme šli krmit labutě z rybníka. To byla paráda.

Většina byla dost utahaná a tak už jsme nic nehráli a šli spinkat.

Z deníku jsem třeba taky vyčetl „důležitou“ informaci, že 17.ledna 1981 „.. jsem složil jednu píseň a napsal jsem si ji do písničkového sešitu ...“ a nebo, že jsem si 19.ledna 1981 koupil 90-ti minutovou (!!!) kazetu MAXELL za 105,- Kčs. A taky, že 22.ledna 1981 byla třídní schůzka a já se od maminky dozvěděl, že j a k o jediný z kluků ze třídy budu mít na vysvědčení v y z n a m e n á n í a že jsem si

(18.ledna 1981 - neděle)

Dneska jsem byl vzbuzen asi o čtvrt na osum. Udělal jsem si základní věci a pak začal balit do žebřadla lékárníčku a podobně.

Sraz byl u klubovny v osum. Lidi, jak já byl překvapen. Přišli všichni, kromě Jardy a Jury Lososa. Bylo nás 11. To se snad na žádné takové akci nestalo.

Na Paloučku proběhl první závod ve skupinkách - Eskymácké spřežení. Byli jsme druzí - to vinou Víťovou, neboť několikrát převrhl. Získali jsme 2 body. Později za nástup opět 2 body.

Po závodě následovala pěkná hra se stopováním a sněhovou bitkou. Tu jsme ovšem prohráli.

Pak jsme dělali oheň. Z roztopením sněhu jsme ho dělali za 3/4 hodiny. Moc mizerné. Tato akce se vydařila s splnila svůj účel.

(1.února 1981)

... když jsem byl tak venku, přišlo mi líto promarněného času. Třebas by to byla jen čtvrt hodinka. I ta se dá nějak využít. Chtěl bych ať není u mne ani minutka promarněná. Aby vše co dělám mělo svůj řád a smysl ...

věci do dílen a ona se stavila ještě v Masně a v Obchodě, aby si nakoupila. Tak jsem přišli do školy a bylo půl třetí - zpozdili jsme se přesně o hodinu ...

24.února 1981 - Dneska jsem hned po škole šel domů a pak k Víťovi a Hodinářovi říct, že budem ve 3 hodiny v klubovně dělat budky.

Před druhou hodinou na mne zazvonil Radek, aby mi řekl, že nepůjde ty budky dělat. Šel jsem sním a on mi půjčil desky Greenhorns 71 a Greenhorns 72.

Budky jsme začali dělat celkem zdárně, i když jsme je nedodělali- Byla při tom dobrá a přátelská nálada. Akorát Hodinář moc kibicoval. Jelikož jsme budky nedodělali v klubovně, dal jsem hochům, aby je dodělali doma a natřeme je a doděláme kompletně až ve čtvrtek.

22.května 1981 - Před 2 roky začal znovu pracovat náš oddíl Lvíčata. A tak jsme dneska na počest toho uspořádali slavnostní oheň . Oheň byl na místě, kde jsme na podzim 1979 po pár

měsících činnosti dělali oficiální zakládající oheň. Nepřišel akorát Rado, Radek a Jarda. Oheň jsme připravovali už ve čtvrtek a dneska ještě někteří z nás pomáhali myslivcovi panu Studentskému. Na malém ohni jsme si uvařili večeři a po západu slunka slavnostně zapálili hranici.

P e t r a Jura Lososi nás bavili divadelníma scénkama a pak nás i přinutili divadlo hrát. Já jsem měl připravené krátké čtení o moudrostech starých Inků. Někteří p o t o m museli domů, ale my jsme hráli a zpívali až do jedenácti. Hlavně Pavlík, který zpíval

koupil „KARAVANU“ (= sešitová knižní edice za 7,-Kčs) „Bílá Vydra“ - příběh Toníka Žižky, českého chlapce, kterého hospodářská krize donutila odejít ve

30 letech za prací do Kanady. Fakt mne to chytlo - skoro

16.května 1981 - fotka z okresního kola BTZM (branně turistický závod mládeže) ve Valašském Meziříčí. Zleva: já, Jura, Pajda, Pavka, Dušan Póč, Hodinář, Rado.

jako od Jacka Londona.

3.února - ... dnes jsem se pěkně namíchl na soudružku učitelku Sušňovou, protože jsme šli v „pracáku“ nakupovat

aspoň o 3 tóny mimo.

Tábor 1982 - Holubov

25.- 28.6. - Kynžperk

28.6.-13.7. - Holubov

Vedoucí: Lešek, Rado, Jura (Dick), Pavel (Dazul)

Táborníci: Pavlík (Sam), Fuk, Míla, Hodinář, Señor, Sergej, Trp, Víťa (Ďasík), Rosťa, Radek (Pajda), Áda, Pavka, Petr (Kadačča)

Na turistickém srazu v Kynšperku, kde Jura a já běžíme republikové kolo TBZ, potkáváme

podobný oddíl z Prahy. Několik přátelských setkání a nic nenasvědčuje tomu, že za dva roky budeme mít společný tábor. Ano je to „80“ vedená v té době opěvovaným a hlavně proklínaným Kruťasem. Stavíme první teepee v oddílové historii. Ušil jej Lešek s pomocí jednoho staršího horolezce podle knížky Dva divoši. Týpko je nádherně flekaté, jak se podařilo sešít několik starých stanů dohromady. Má své

(30.dubna 1982)

Dneska jsme měli v klubovně oddílovou Akademi. Hrály se scénky, zpívalo se, promítaly se oddílové filmy. Končili jsme až po deváté.

Kolem půlnoci mne tatínek dost drsně budil se slovy „Vstávej, jsou tady policajti a chtějí s tebou mluvit. Co jsi provedl?“ Byl jsem zblblý a nic jsem nechápal. Musel jsem se obléct a jet s nima na VB stanici. V autě jsem nebyl s oddílu sám. Posadili si mne na zadní sedadlo a příslušník si sedl mezi nás, abychom se nemohli domlouvat. Po cestě jsem pochopil, že nám vyhořela klubovna a že si myslí, že jsme ji zapálili my. A taky jestli to nemůže být nějaká provokace k vůli 1.máji.

Ptali se mne na všechno možné a hlavně na to kdo vynášel popel z kamen, kdo odcházel poslední a tak. Měl jsem strach, že se budou ptát na to, proč v oddíle nosíme žluté šátky, ale naštěstí se neptali. Cosi jsem podepisoval, asi nějaký protokol.

29.-30.května 1982 - výprava na Cusalíno (Dick blahopřeje Ďasíkovi)

mouchy - několik stovek drobných dírek, které za deště nedokážou zadržet vodu ani, když se na plátno vyplývá několik sprejů zaručeně impregnačního sajraju.

Mimo tábor byly dost významné mezníky v letošní činnosti oddílu především akce Vehikly (inspirované Rychlými šípy), jarní

30.dubna 1982 - kolem 22:00 nám vyhořela oddílová klubovna pod Žamboškou. Záchranné práce začaly ihned 1.května 1982 odpoledne, jak jsme se vrátili z prvomájového průvodu.

výprava
na T.O. Hawai, dubnový
sběr prutů na obíjení skříně,
1.oddílová akademie, vyhoření klubovny a
její oprava, první výprava na Cusalíno (tenkrát
Krošenky), Noční výsadek ...

Pokouším se v oddíle prosadit založení Roverů -
vyčetl jsem to z Junáků co jsem dostal (29.7.1982)

(27.července 1982 - vandr na Malou Fatru)
... probudili jsme se v kosodřevině o půl páté.
Rado rozhodl, že si ještě půl hodiny pospíme
a pak jsme se zabalili. Mokrý spacák se mi do
usárny balil dost špatně. Pak jsme šlapali v
děšti a šílené mlze půlkilometrové převýšení.
Mrzly mi ruce a fučel pořádný vítr (podle Rada
minimálně 80km/h). První vrchol na který
jsme se dneska vyplazili byl Pekelník. V tu chvíli
mi ten název připadal velmi přílehavý. Tady už
měl mokré pohorky i Rado. Další vrchol byl Velký
Kriváň (1709 mnm). Dolů to strašně klouzalo
a Rado si pěkně podvrtl kotník a pozdějc si
ho ještě namohl, takže se za mnou kulhal.
První jsme si říkali, že dál půjdeme až podle
předpovědi počasí (na chatě pod Rozsutcem),
ale Radovi bylo hůř a hůř a tak bylo jasné, že
teď už pojedeme domů stejně. V té mlze jsme
to nějak popletli a místo do Štefanové jsme
sešli na opačnou stranu hor do Kralovan.
Tam jsme si za 6 Kčs dali pajsl se šesti
knedlíkama a čaj...

(23.-24.října 1982)

(Noční výsadek) ... byli jsme přiděleni do
3.autobusu. Byl jsem velice rád, že jsem viděl
zase Marcelu a Alíka z Kopřivnice. Hráli jsme
na kytary a tlachali. Pak jsme jeli autobusem
na neznámé místo (Dick, Lešek a já) a
strouhli si to přímo přes les. Kupondivu jsme
z něj vyšli živí. Po složitých machinacích jsme
se dostali na místa nám známá (zde jsme
s Jurou trénovali) a Leška se nám podařilo
přesvědčit aby dal na nás. Prosadil ovšem,
že půjdeme zkratkou, přes bažiny. Naštěstí
jsem zapadl jenom po kotníky a nabral si jen
do jedné boty ....

od soudružky učitelky Zatloukalové. Mluvím s
některými staršími členy o mém nápadu. Úplně
se mi podařilo získat pouze Pajdu.

Jsem zklamán (víc, než si dokážu přiznat)
odpovědí Leška a Jury (zvykl jsem si, že ti dva
měli stejné názory). "Nač trhat oddíl. Dokud si
rozumí sedmiletý Petr (Kadajča) s dvacetiletým
Leškem, je to skvělé a máme být na co pyšní.
To v žádném jiném oddíle není." Trochu se
pohádáme, ale nic tím nezměním.

Jako truc akci si s Pajdou zakládáme něco na
způsob trampské osady a na vlajce, kterou
Pajda nechává vyšít, je ve znaku lesní moudrosti

24.října 1982 - oddílová móda
- spaní v síti (Noční výsadek).

V současné době má náš oddíl 3 starší členy
(Hlav, Rado, Pauka) a více (včetně Dick, zastupce -
Daruše) a 14 členů oddílu. Kromě toho máme
už zhruba 5 nováčků.

Doufáme, že i v dalších výpravách našich oddílů
budeme alespoň tak úspěšní jako nyní.

Dick

a skautská lilie. A začínáme spolu jezdit. Stopem, vlakem, pěšky, načerno i normálně. Nikdo jiný se k nám nepřidává. Je nám 16 a nechápem, že roving je něco víc než nebyt tramp, jezdit na akce a pracovat v oddíle.

Tábor 1983 - Hořubov

... před táborem stříkáme sprejem na staré týpko velký oddílový znak ...

Dušan, Míla, Rado a Marťan - polední siesta na táboře 1983

Vedoucí: Lešek, Jura, Dazul
Táborníci: Pavlík (Sam), Fuk, Míla, Hodinář, Sergej, Trp, Ďas, Rost'a, Radek (Pajda), Robin, Petr (Kadajča) ....

Ke starému oddílovému tee-pee přibyl ještě jedno, malé - 2.5 metrové, do kterého zaručeně

(7.července 1983) ...vrchol večera pro mne byl, když vystoupil Žalman. Historie se opakuje. Přesně jako loni přivolal déšť. Lilo jako z konve, ale všichni zpívali společně se Žalmanem Dylanovu písničku „...přileti k nám zlej a krutej déšť ...“. Další překvapení bylo, že se v hledišti objevila Annie Rattlesnake a režie toho pohotově využila a tak Anča Chřestýšová zpívala se Zdenkem Rytířem i „Posledního kouboje“.

pršet nebude, protože je ušité z nepromokavé plachty. Všichni jsme tomu věřili, než přišel první liják. Od tohoto tábora se kus bílého voskovaného plátna blíže neidentifikovatelného tvaru používá občas coby střecha táborové latriny.

Na ubytovně v Mezholezích (týdenní pobyt, který nám byl odměnou jako jednomu z nejlepších tomáckých oddílů v republice) se setkáváme opět z „80“. Vede ji Špuntovka s Pimem. Tady také vzniká myšlenka společného

28.května 1983 - Pajda, já, Kača - na zakládajícím ohni T.O. Slepice někde u Budišova nad Budišovkou

tábora na jejich starém tábořišti ve Stráži nad Nežárkou.

Nevím, zda to někdo z pamětníků tábora postřehnul, ale zde byla prvně odzkoušena myšlenka Královské noci (zvláštní akcička, pro vyvolené, zahalená tajemstvím). Pod vlivem nedávno přečtené Stezky odvahy, jsem na Pajdovi odzkoušel tento experiment. Navrativší se Pajda byl přes jistý stupeň vyčerpání schopen ještě nadávat.

Tento rok už mám za sebou první buzeraci od příslušníků VB ve stylu „kontrola občanských průkazů“ a praktické poznatky, že ne vše lze v tomto státě říkat tak, jak si to skutečně myslím. A

(6.května 1983)

- se mi splnil můj dávný sen. Byl jsem totiž v Praze a tak jsem ho navštívil. Byl jsem příjemně překvapen. Ve svých 76 letech je velmi čilý a má smysl pro humor.. Bohužel měl málo času - přivítal nás v teplákách s tím, že se balí, protože jede na výpravu. ....

že doma se mluví trochu jinak než na veřejnosti. Začínám, přemýšlet o slově svoboda z různých úhlů pohledu. A tak jsem i ve svých zápiscích v cancáku opatrnější. Takto jsem si třeba zapsal životní zážitek o setkání se spisovatelem Jaroslavem Foglarem:

Letos jsem dostal svoji první pokutu. Na vandru s Pajdou jsme z 5. na 6.února 1983 natrefili na jednoho práškače - PSVB (= pomocná stráž Veřejné bezpečnosti), který nás načapal jak se hřejeme u ohně před konírnou pod Půlčinskýma skalama. Podotýkám, že jsme oheň (i když bylo 30 cm sněhu a kosa jak z nosa) nerozdělali, ale jen jsme se u něj hřáli. Od všech přítomných trampů si vyžádal občanky, které zabavil a my si pro ně pak museli šlapat nocí několik kiláků do hospody na Půlčinách. Že neměl právo je zabavit, to jsem ve svých šestnácti letech pochopitelně nevěděl a tak když nám je o několik hodin později vrátil, nechal jsem věc tak. Ale za 3 týdny mi přišla úřední obsílka, že se mám dostavit na stanici VB v Horním Lidči. Tam mi říkali cosi o jakémsi přestupku či co a když jsem se ptal co to je za přestupek (byli jsme mimo chráněné území, oheň byl rozdělán na ohništi před konírnou, které tam nechali lesní dělníci, ...) tak mi přečetl hlášení, že jsme dělali oheň „v seníku“. Stálo mne to 100 Kčs (celou týdenní praxi ve Zbrojovce jsem na ni

(březen 1983) Jel jsem se značnými obavami po zkušenostech z minulého vandru. Na místo srazu jsem došel bezproblémů - prokličkoval jsem kontrolama VB bez jediné kontroly občanky. Pod mostem v Poličné se srocovala 7.kavalérie a my bílí osadníci. Bylo nás proti indiánům dost málo.

Největší bitvu jsem prožil OK - ztratil jsem 2 životy.

Pak se šlo na místo srazu do sálu v hospodě na Prženských pasekách. Tam byl perfektní program - hudba, kouzla Bílyho, básně, scénky, soutěže, country tanec. Ve 2 hodiny ráno si to VB rozmysleli a zakázali v sále přespat. Museli jsme to rychle vyklidit a rozejít se. Tak jsem šel domů pěšky. Na Vsetíně jsem byl 4:30.

dělal). Pocítil jsem obrovskou nespravedlnost - proč ten dědek lhal? Tomu fakt tak moc vadilo, že těch pár puberťáků neměl pod kontrolou v hospodě, ale usoudil, že zasluhují potrestat za to, že se odvážili vyrazit do zimy a sněhu aby zažili záchvěv svobody?

Letos se také v oddíle začali formovali Tuláci - všichni ti, kteří s oddílem chtějí mít něco společného, nejsou už v družinách a oddíl nevedou.

ŠLAPEM SVŮJ SVĚT ...

*Vybájili jsme si svůj svět,
šlapem mokrou travou - šlapem vpřed
po cestách i necestách.
Boty už mokré jsou
nohy dávno nemohou,
ale z neznáma nemáme strach.*

*R: Ať šlapem horký asfalt nebo mokrou trávu
kapičky potu stíráme do rukávu
a čekáme až se cíl náš objeví.*

*Byla velká kosa a teď je hic,
čekals hezkou holku - nedostals nic
a tak šlapeš dál tu štreku svou.
Milióntej balvan už jsi slez,
na tu Horu svou ještě nevylez
ale zato dneska večer bude velký show.*

*Bágl na zádech se těžším zdá
s dlouhou cestou tíha narůstá
a s báglem roste i jeho stín.
Nač to všechno stavět, když to vezme čas,
čas, který si vezme i nás
a z toho všeho zbyde popel, prach a dým.*

(Tulákům - 1983 - poslechni na www.dobrepisne.cz)

V letošním roce jsem byl také prvně na Portě - odjel jsem na ni společně s Pajdou a Fifou z tábora. Skvělý zážitek mi nezkazilo ani to, že mně i Pajdovi, kdosi ukradl usárny (a mně navíc i nůž).

Tady jsem taky slyšel prvně naživo zpívat Wabiho Ryvolu „Rychlé šípy“.

V roce 1983 jsem si za pomoci maminky a plánku z časopisu Junák ušil svůj první péřový spacák. Sám jsem to naměřil, nastříhal, udělal nějaké úpravy a pak i šil, ale maminka mne od toho šití vyhodila a raději to došila sama. Pomáhala mi i s nacpáváním peří - spotřebovali jsme ho 2,5 kg. Celý spacák váží 5 kg. A má ještě jednu chybu - sešitím a nacpáním peří se zmenšil o 20 cm a tím pádem mi z něj trčí hlava.

Ve svých kalendářcích, poznámkách a deníku nacházím zmínky o tom, že jsem v tomto roce napsal písničku, kterou jsem věnoval našemu odrostlému „oddílu“ Tuláci (o 14 let později se mi ji podaří „svépomocí“ i nahrát). Nějaké písničky jsem začal psát určitě o 1-2 dřív, ale tahle jediná se zachovala.

Akina mi dala okopírovat kazetu s jeho písničkama a asi 50x povídala, že toho písničkáře fakt musíme slyšet. No a tak jsem v letošním roce prvně slyšel zpívat zrzavého Jarka Nohavicu - nejdřív z kazetáku a pak na Dostavníku ve Valmezu. Díky jeho překladům Vysockého, jsem si trochu méně protivil ruštinu. Také mám od něj z 18.srpna 1983 podpis ve svém cancáku - odchytl jsem jej na vsetínském autobusáku, když jsme čekali na odjezd na chmel.

V letošním roce jsem přebрал po Jurovi vedení oddílu i symbol vůdcovství - vůdcovský nůž. Stalo se tak 5.listopadu 1983 při slavnostním ohni.

13.prosince 1993 jsme konečně získali novou klubovnu v 1.patře pavlačáku mezi Suprafonem a věžákem (dnes je tam parkoviště). Takové běhání při shánění razítek pro připojení elektřiny jsem ještě v životě nezažil. Celý týden o příchodu ze školy do večera jsem makal v nové klubovně.

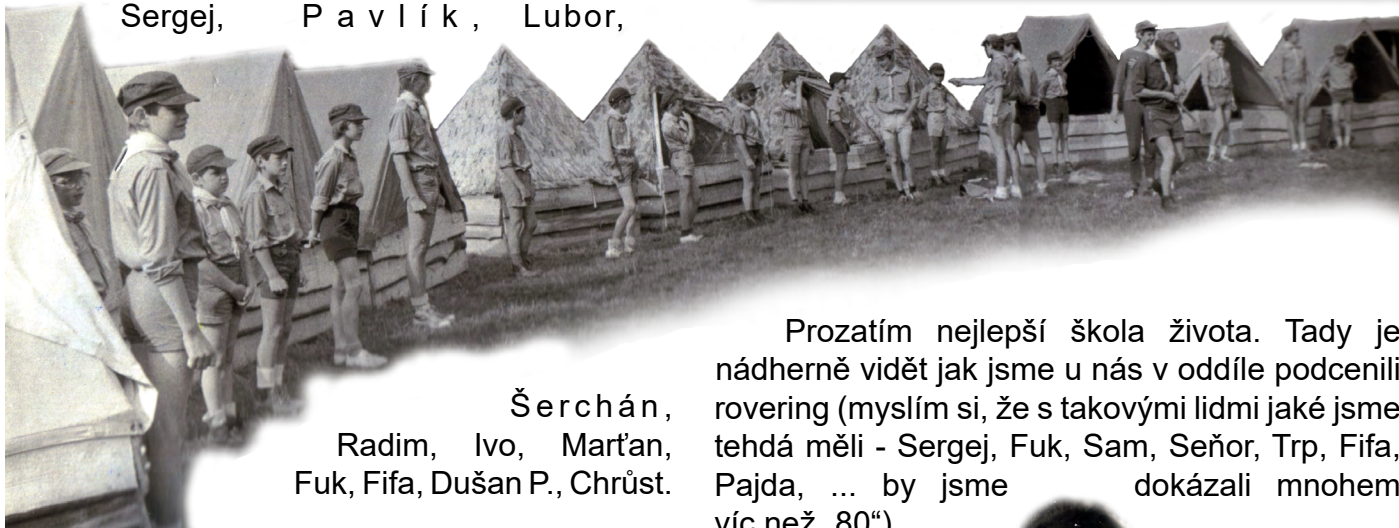

5.listopadu 1983 - oheň při 4.výročí oddílu - na původním místě

Tábor 1984 - Šimanov

Tábor komárů

Vedoucí: Jura, Dazul, Míla, Rado, Lešek
Další účastníci tábora za Lvíčata: Roman, Robert F., Señor, Petr, Hodinář, Kadajča, Rost'a, Dunlop, Dan, Robert G., Pavka, Pajda, Sergej, P a v l í k , Lubor,

Šerchán,
Radim, Ivo, Marťan,
Fuk, Fifa, Dušan P., Chrůst.

Asi nejrozporuplnější tábor dosavadní oddílové historie. Střetávaly se zde ortodoxní skautské metody (Kruťasovy) a moderní vedení oddílu (Lvíčata) - tak nějak to při hodnocení tábora formulovali ti, kteří tábor hodnotili negativně. Absolutní nepochopení a nechtění se nechat ovlivnit „80“, zbytečná a neodůvodnitelná pýcha, Lvíčátský patriotismus - tak to viděli ti, kteří tábor hodnotili pozitivně (především já s Mílou). Nezapírám, že to pro mne bylo silné setkání. Tak silné, že jsem si tehdy umínil, že jedenkrát o tomhle táboře napíšu knihu. Tady jsem pochopil zatím nejvíc nejvíc pro vedení oddílu, zde jsem se naučil dívat jiným pohledem než tím, který jsme si ve Lvíčatech v sebestředném opojení pětováli.

(12.července 1984)

... opět fantastické ráno. Slunko a příjemné teploučko. Do večere jsem vedoucím dne. Lvíčata odcházejí už o půl šesté do Třeboně (asi 17 km). Já s lazarama a černočama dělal službu. Dopoledne proběhlo ve znamení „není voda“. Takže jsem s Robinem nasedl na kánoe a pádlovali s 50l barelama nad jez....

Prozatím nejlepší škola života. Tady je nádherně vidět jak jsme u nás v oddíle podcenili roving (myslím si, že s takovými lidmi jaké jsme tehdy měli - Sergej, Fuk, Sam, Señor, Trp, Fifa, Pajda, ... by jsme dokázali mnohem víc než „80“).

Slibujem si s povedeme tak bude možné. oddíl po mně s tím, že nebudu Lvíčat, d á l

Mílou, že oddíl dlouho jak to Míla povede a já počítám i když v údce m budu mu aktivně pomáhat.

(3.července 1984)

... Osmdesátka se po rozcvičce vždycky koupe v Nežárce. Kluci i holky. Kdo nevlze aspoň na chvíli do řeky, nedostane snídani. Říkal jsem Jurovi ať s tím, jako hlavné vedoucí tábora za Lvíčata, něco udělá i u nás v oddíle, ale nechce se mu do toho. Tvrdí, že by se naši kluci mohli nachladit a onemocnět, protože na to nejsou zvyklí. Dneska jsme na ranním nástupu měli (Lvíčata) na kroji prvně šátky (Osmdesátka je nosí normálně) - přemluvil jsem Leška a Juru, aby je povolili ...

.... před večerním nástupem jsem musel Jurovi říct, jak to bude se záskokem za mne, když pojedou na Portu. Mocně mne překvapil Rado, který se nabídl, že to za mne vezme .....

K nejdůležitějším oddílovým akcím tohoto roku patří 100% čtyřdenní jarní akce na Půlčiny. Díky Jurově tatínkovi, který je členem trampské osady Hawai, máme opět zapůjčenou osadní chatu těsně pod skalama. S Mílou připravujeme vskutku nadupaný program. Navíc s rekordní účastí 26 členů.

V oddíle mají tradici „tresty“ typu 10 dřepů, 10 kliků. Nijak jsem se nad tím nikdy moc nepozastavoval a bral jsem to vždy jako něco co patří ke koloritu našeho chlapeckého oddílu. Na 12.setkání turistů severomoravského kraje ve Šternberku jsme s tím zažili kultovní oddílovou příhodu - Sergej dohlížel na Ponka, zda dělá dobré kliky. Sám mu předvedl jak je má dělat, že se jako musí dotknout prsama na zemi položeného nože v pouzdře. To sledoval z povzdálí jeden pán (nějaké zvíře z ČSTV) a ten to označil za šikanování. Dali jsme se s ním do řeči. Doporučoval nám, abychom si přečetli nějaké příručky o výchově atd. Najednou do toho poučování vpadli menší kluci a Áda rezolutně před pánem prohlásil „Kdyby mne to nebavilo, tak z oddílu odejdu“. Z toho byl ten chlápek dost vyšokován a rozloučil se ...

(nedatováno - 1984)

Nějak poslední dobou mám dost málo času abych si vyjel zas na vandr. Od té doby co dělám vůdce, je čím dál víc práce a míň volného času. Buď je brigáda, akce, klubovna potřebuje něco dodělat a tak to jde pořád dokola. Docela mne to mrzí, ale hned to přestane jakmile se dostaví nějaký úspěch malý či ještě menší ....

Zatímco Nohavica zpívá na svých koncertech: „V půl dvanáctý zmizly všechny hezký holky náhle domů - to je teďka nákej novej mejdanovej trend - já jsem zůstal střízliv celý opuštěný k tomu venku hrajou tramvaje svůj noční dixieland. Vlaky které jedou do nebe jsou plné krys chlapče hod' to rychle za sebe a zmiz“. Na mne padá jen část jeho chmur. Jsem absolutní abstinent a na mejdanu jsem nikdy nebyl. Ale vím, že „Vlaky, které jedou do nebe“ jsou skutečně plné krys. Nohavica je fakt frajer, jenom škoda, že jej poslouchá tak málo lidí. Doufám,

(6.srpna 1984)

... jak tak sedíme a odpočíváme po tom včerejším stopování v šíleném hicu, přišel Pajda na bezva frk. Jak bude mít Fifa svátek (Josefa), tak dáme udělat svatební oznámení a rozešleme je všem známým ...

... s naším pobytem tady už budeme zítra končit a skončí i akce nazvaná GAMBLE 84 - TAJNÝ ZÁVOD ....

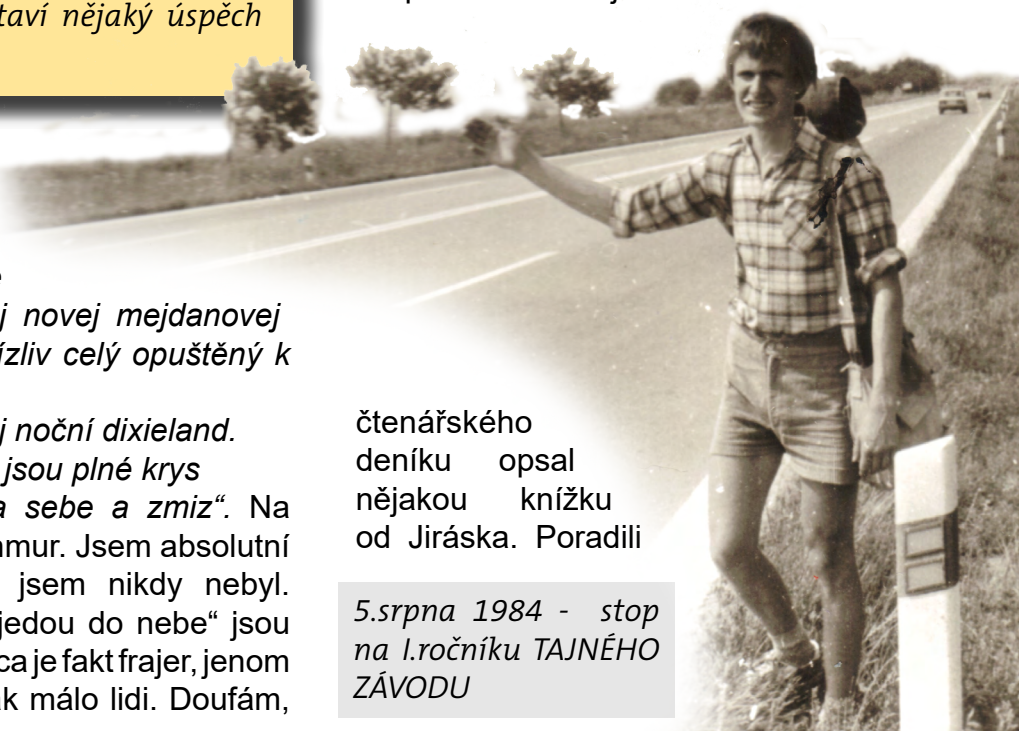
že jej ještě dlouho nepodusí a nezakážou mu zpívat. Ten se aspoň, narozdíl od Kryla, může pořád poslouchat.

Samozřejmě, že i pod vlivem Jarka Nohavici se pokouším dál plácát nějaké písničky - už jich mám přes třicet. Poznal jsem, že není těžké napsat písničku, ale je těžké napsat písničku, kterou si zazpívá i někdo jiný než její autor. A taky jsem si začal psát jakýsi deník v písničkách. Skoro u každé z těch písniček si okamžitě vybavím proč jsem jí smolil, co jsem v té době prožíval, jaké byly moje přání a touhy. Tohle je jejich pravá cena, která má hodnotu jen pro mne.

Češtinář - profesor Ingr pochválil muj vkus, ale doporučil mi, abych ze svého čtenářského deníku vyřízl stránky s Mňáčkovými knihami „Opožděné reportáže“ a „Smrt si říká Engelchen“. Pochopil jsem, že i Solženicinův „Jeden den Ivana Denisoviče“ asi nebude to pravé a tak jsem si místo toho do

čtenářského deníku opsal nějakou knížku od Jiráska. Poradili

5.srpna 1984 - stop na 1.ročníku TAJNÉHO ZÁVODU

(23.2.1984) .... už jsme s Milanem vedli debatu o vůdci v našem oddíle. Shodli jsme se na tom, že oddíl by dost prospěl vůdce, který by se každý rok neměnil. Neboť takové změny přinášejí v oddíle vždy nějaký neblahý rozruch. Nový vůdce pak musí chvíli bojovat o své místo.

mi, že i když nevím o čem to je, mám se ohánět jménem Zdeněk Nejedlý, používat slovo pokrokovost a nějak to okecám.

O prázdninách s Pajdou opět podnikáme Velký vandr - vyrážíme na akci, kterou zbuntoval Pajda po shlédnutí americké komedie „Tajný závod“ - nějací magoři tam závodili, kdo se dřív dostane napříč USA. Pak jsme to spolu domýšleli a dali dohromady velmi jednoduchá pravidla - shromáždíme dvojčky, které budou vědět, že se mají v co nejkratším čase dostat z místa společného startu do místa, které jim řekneme minutu před startem. Mohou použít pouze vlastní nohy, autostop a maximálně 5 Kč za autobus nebo vlak. Skvělý nápad. A protože jsme jej dokázali ocenit jen my dva, vyrazili jsme sami. Po dosažení cíle (na místě oddílového tábora 1981) jsme volně pokračovali ve vandrování do Česko-saského švýcarska, ale ze strany NDR (= Německá Demokratická Republika). Ve svých 18 letech jsem tak byl prvně v socialistické cizině.

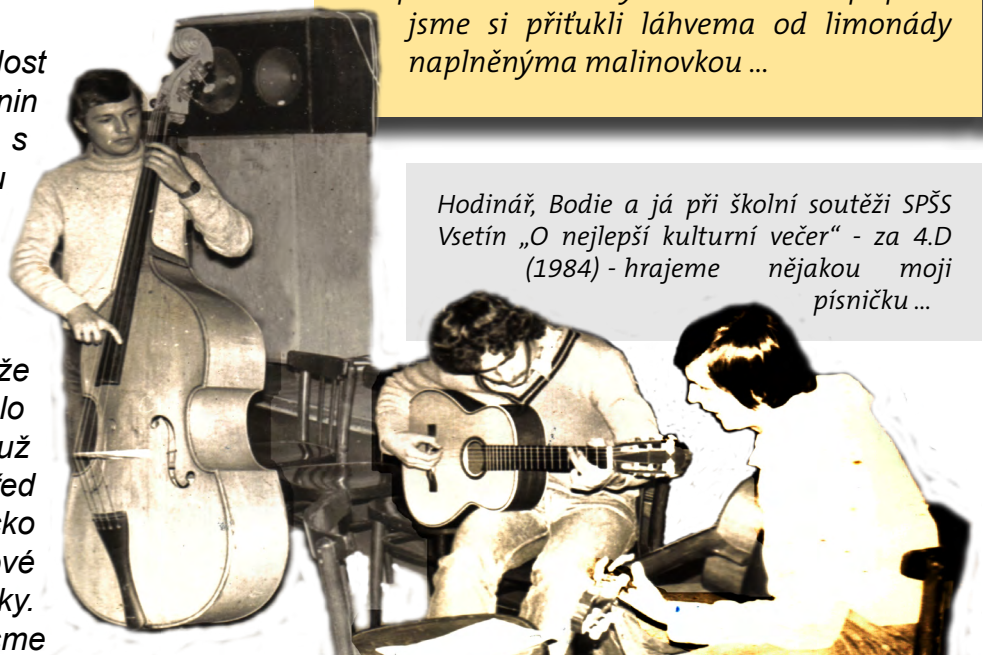
„Konec prázdnina celkem dost ruchu. Teda ohledně prázdnin a oddílu. Sehnali jsme s Milanem pár kluků z oddílu co byli po ruce a snažili se udělat pořádek v oddílovém inventáři. Zatím se to daří. Už na táboře při „rádcováku“ jsme rozdělili funkce. Škoda, že se to u nás v oddíle nedělalo dřív. Doufejme, že teď už to půjde líp. Zkrátka - před Zahajovačkou musí být všecko O.K. Rádcové a podrádcové jspou vybráni, funkčníci taky. Společně s Milanem jsme

Dostal jsem od svého kamaráda a spolužáka Dana básničku s věnováním, která začíná: „ Jsme doba velkých slov a činů malých ...“ - je to jeho poezie o přátelství, jak jej vnímáme my čerstvě dospělí. Lepím si ji do svého cancáku. Mám hodně známých, ale opravdové přátele mám asi jenom v oddíle. Mimo oddíl vlastně nemám - mimo Dana - nikoho.

(31.12.1984)

Rozhodli jsme se, že poslední den roku strávíme společně v kruhu Tuláckém. Přišlo nás do Lišácké klubovny 8 - Lešek, Jura, Seňor, Hodinář, Pavka, Pajda, Pavlík a já. Hned na začátku jsme pod pavlač naházeli hromadu sněhu, abych si mohl do nového roku skočit. Začali jsme psát Fifovi dopis na vojnu - na pásku dlouhou asi 30 m. Jeden dlouhý řádek. Psali jsme jej průběžně až do nového roku. Jinak jsme se dívali na televizi, povídali, hráli na kytary a poslouchali heavymetal. No a na připitek jsme si přitukli láhvema od limonády naplněnými malinovou ...

Hodinář, Bodie a já při školní soutěži SPŠS Vsetín „O nejlepší kulturní večer“ - za 4.D (1984) - hrajeme nějakou moji písničku ...

Tábor 1985 - puťák Expedice statečných

Můj první vůdcovsky opravdu samostatný tábor. Mám za sebou maturitu na SPŠS Vsetín a úspěšné přijímací zkoušky na ČVUT (na štěstí bez přijímaček - ty bych asi nezvládl).

Přes tenhle ten

„nápor“ na nervy jsme jakž takž tábor zajistili. Míla a já. Jede s náma i

Sergej, kterému je právě 18 a měsíc. Normu pro 3 dospělé na táboře samozřejmě nesplňujeme, protože Mílovi chybí do oficiální plnoletosti 1 rok. Nicméně - na tábor se jede.

Nemáme zajištěné stálé místo a tak volíme variantu puťák. První část tábora je v Praze, kde se právě koná Spartakiáda

(kdybychom tušili,

„TRILVI“ - plyšový medvěd z pražské Výstavy hraček 85 + já + Míla.

že je poslední !). Sám tyto masové akce přímo nenávidím, ale v té situaci to bylo vhodné řešení.

Na skalách v Šárce rozjíždíme improvizovanou celotáborovou hru „Expedice statečných“.

Jsou to ale paradoxy - zatímco náš oddíl sedí spiklenecky ve žlutých šátcích na skalách v Šárce, Lišáci nastupují k prohlídce stanů v šátcích pionýrských.

Akcie Expedice byly připraveny dopředu, ale samotná celotáborová hra se připravovala až na místě, podle podmínek. Zažívali jsme občas horké chvíle, když nám to nemyslelo a my byli do půl hodiny nuceni zahájit další etapu. Horkou chvíli pro polovinu tábora nám připravili Komančové. „Zajíc nestíhal doběhnout na latrinu a potřísnil si bederní roušku“.

Byl to zatím nejtvrdší tábor v dějinách našeho oddílu. Oddíl byl v té době na vrcholu své dosavadní slávy.

Potěšující také bylo, že se mi do konce tábora zhojil zlámaný malíček na noze, který jsem si pochroumal skokem z 1.patru na dvůr před

naší klubovnou. Zprvu byl nějaký napuchlý a namodralý - kluci mne strašili, že to je gangréna a že bych jej měl dát amputovat, ale pak se to uklidnilo a na konci pochodu i přestalo bolet.

Souputnický oddíl Lišáci táboří na srazu v Praze a pak mají (v době našeho puťáku) stálý tábor na hřišti v Lipnici nad Sázavou. Řeší problémy s hygieničkou MUDr. Novákovou, která jim zakázala tábor a oni se pak

„Expedice statečných - 85“ - připravujeme si nocleh u přehrady Lipno. Odsud se vydáváme dolů po toku Vltavy ....

... Léša položil oddílové základy. Jura na základech vystavěl dům a já s Milanem ten dům malujeme, vyzdobujeme a zařizujeme. Jedno bez druhého by asi nešlo ...

(20.6.1985) *Zažívám celkem dobré šoky. Před chvílkou jsem zařizoval slevu na cestu do Prahy. Po menší potyčce s paní u přepážky, která mi ji nechtěla dát, jsem se spolu s Leškem dozvěděl, že ty tiskopisy, které jsem od Menšíka vyfasoval, už neplatí a že si musím vyzvednout jiné na OV ČSTV (= Okresní Výbor Československého Svazu Tělesné Výchovy). Tam mi bohužel řekli, že takové tiskopisy nevedou že mám smůlu. Ale naštěstí byl na Slovanu Trna a ten mi je vydal. Je to paradox, že jsou zrušeny formuláře z osmdesátých let a platí formuláře z let šedesátých (vyskytují se tam názvy ČSM (=Československý svaz mládeže) místo SSM (=Socialistický svaz mládeže), takže dobrý šok.*

jako stěhovalo domů, ale ve skutečnosti se přestěhovali do místní Sokolovny.

Z tuláckého fotoalba jsem pochopil, že jsme se 2.února 1985 účastnil spolu s ostatními Tuláky (Léša, Jura, Míla, Pajda, Hodinář, ...) Plesu SPŠS. Asi to bylo něco jako maturitní ples, jinak by mne tam asi nikdo nedostal.

20.července 1985 (cca měsíc po naší maturitě) se žení můj kamarád a spolužák Dan. Měl jsem mu jít za svědka, ale cestou ze zápisu na ČVUT jsem ve vlaku zaspal a při překotném opouštění kupé jsem ve vlaku zapoměl žebadlo s doklady. Hlavně, že jsem, nezapoměl uesku a druhou

tašku se skriptama. že mi chybí index, občanka a pas jsem zjistil asi 5 minut po odjezdu vlaku. Další zastávka rychlíku byla v Lidči a tak jsem pelášil za přednostou vsetínského nádraží, aby tam zkusil zavolat a poprosit, zda by to v kupé nevyzvedli. Dostal jsem zprávu, že tam žádné zavazadlo s doklady nebylo. Lidi jsou zlí - říkal jsem si a bral to jako daň za svoji totální blbost. Fakt je, že jsem byl sám na sebe dost hodně naštvaný. Ještě víc naštvanější jsem byl, když jsem zjistil, že ani s náhradním dokladem za ztracenou občanku Danovi svědka dělat nemůžu. Dan byl navíc velmi „nadšený“, že musí shánět (cca 12 hodin) před obřadem jiného svědka.

Předal jsem vední oddílu Mílovi a nyní jsem jeho zástupce. Po

prázdninách odcháším studovat VŠ do Prahy. Moje třetí chmelová brigáda s budoucím kruhem byla svělá. žádné ruční česání či strojní česání jako na průmce, tady patřím mezi elitu - jezdíme na traktoru a chmel

Klasický Wouden-Knee je dávno spasený, na válečném poli pasou se buvoli.

Sluníčko zapadá, mne píseň napadá, mne píseň napadá, že nejsou tu buvoli.

Okolo Třeboně pasou se tam koně, pasou se tam koně a taky buvoli....

(oddílová odrhovačka spontánně vniklá na puťáku 1985)

„Expedice statečných - 1985“ - oddíl Lvičata v plné táborové sestavě

(23.12.1985) Na oddílovou Vánoční besídku jsem se fakt těšil víc než na Vánoce doma. V první části (kterou Mílovi trochu pokazil Jura, když poslal Marťana s Dušanem pro prodlužovačku) byloslavnostnízahájenípísni Vlajka (já, Milan, Bodie). Pak dlouho Milan mluvil o tom, co se udělalo, vyhodnocoval Green Button, Gingo, Hati-waka, družinové bodování ...

Z družin opravdu excelovali Kondoři. Pak přišlo na řadu losování oddílové loterie - losy rozdával Bob. Ten taky celou loterii řídil. Každý los (bylo jich přes 60) něco vyhrál. Taháky byly kanady, které toužil vyhrát každý. Největší přča byla, když tyto kanady vyhráli na společný družinový los Kondoři. Budou se muset o ty boty hošánkové střídat. Byla kolem toho obrovská sranda.

Potom jsme zapálili slavnostním způsobem svíčky na stromečku (když jsme měli na sobě šátky, vtrhl do klubovny Menšík a Uškův otec). No a pak přišlo na řadu očekávané rozdávání dárků. Já musel být celý rok neskutečně hodný, protože jsem jich dostal strašně moc. Samozřejmě že kolem toho bylo mnoho srandy. Lešek dostal od našeho oddílu vlaječku díky za to, že Lvíčatům tento rok dost pomohl. Na nové klubovně u Svazarmu pracoval po Mílovi zřejmě nejvíc. „Čertovy slzy - ďábelský nápoj“ byl brzy zlikvidován. Pak se chodilo do baru, který byl už zpola vyjezen a vypit. Lišáky, kteří skončili první půli besídky dříve než my.

Potom následovala druhá polovina programu, která byla společná pro Lvíčata, Lišáky i Tuláky. Nejdřív se promítaly diáky z táborů a potom se zpívalo a hrálo. Ale nic moc. Byly mocné prostoje a scénky dost vážly. Ve 21:00 jsme vystrnadili posledního neTuláka a sami jsme z klubovny odešli (teda aspoň já a Míla) něco kolem desáté.

Byly to hezké oddílové Vánoce.

strháváme. Vysokoškoláci na chmelu - to je jiné kafe - žádná večerka, žádný profesorský dozor, tady se s náma baví jako s dospělými. Nicméně moje vysokoškolská éra nemá dlouhého trvání. Ač poctivec, který se účastnil i hodin marxismu-leninismu, nevydržel jsem. Přispěla k tomu triviální příhoda, kdy jsem byl přednášejícím tohoto předmětu načapán jak při (jistě záživné) přednášce spím. Poznačil si moje jméno do notýsku a ubezpečil mne, že zkoušku z marxismu-leninismu neudělám ani na třetí pokus. Možná blafoval, ale já to začátkem zimy dle úsloví „lehce nabyt, lehce pozbyl“ (byl jsem na ČVUT přijatý bez přijímaček) v mladické nerozváženosti zabalil. A nastoupil jsem k soustruhu do vsetínského MEZu. Odsud mne totiž nikdo nemůže nikdy nikde vyhodit.

Pajda narukoval na vojnu - po Fifovi to je druhý člověk z oddílu, který „brání vlast“.. Slouží u Pohraniční stráže na Šumavě.

Stejně jako loni slavíme v kruhu Tuláckém Silvestra - opět v nové klubovně (u Svazazmu). Půlnoční přípitek je sestaven z domácího jablečného moštu.

Silvestr 1985 v Tulácké klubovně - Jura, Señor, Sergej, Dazul, Sam, Hodinář, Bodie.

Tábor 1986

Český ráj - REGULUS

Můj nejsmutnější tábor. Nejsmutnější proto, že jsem na něm nebyl. 2.dubna 1986 jsem totiž narukoval na vojnu a v době tábora jsem doslova a do písmene potil krev na poddůstojnické škole v Jaroměři. Nejsvětější chvílka pro mne byla návštěva oddílu. V té chvíli a pak ještě dlouho potom jsem ani na okamžik nezalitoval toho, že jsem věnoval tolik času právě oddílu.

Tábor to byl společný s Lišákama a Veverkama. Byla zde prozatím nejpromakanější táborová hra

REGULUS. Nápad na název hry byl Míly (Regulus je hvězda v souhvězdí Lva). Já zase přišel s tím, že bychom ji mohli připravit společně s Lišáky. Vyzkoušet prostě to,co tu ještě nebylo. Podle stejných pravidel by hrálo víc oddílů najednou - mohli bychom pak srovnávat a poučit se. Strávili jsme nad přípravou

6.táborový den - 4.-5.7.1986

Ahoj Dazule

Jak se máš? My se máme trochu divně. Na táboře se dějou divné věci. Po celém kempu už nás znají jako cvoky, co mají pořád nástupy, prohlídky, hlídky a poplachy. A mají pravdu. My si také připadáme jako cvoci.

Tuláci si myslí, že když nás budou pořád kontrolovat, nadávat nám a dávat černé pro každou hloupost, že to oddílu prospěje, a že po prázdninách, až většina Tuláků odejde, budeme mít větší disciplínu.

Možná víš, jak je to s našima družinama. Každou chvíli se mění družiny i rádcové. Poslední schopný rádce je Petr D.- rádce Orlíků. Ten však byl před táborem dva měsíce v ozdravovně. Rádce Ostřížů Charlie má k rádcovství úplnou nechut'. Ostříži mu byli přiděleni proti jeho vůli. Jejich bývalý rádce Dan ztratil před táborem práva. Těsně před táborem Ostříži dostali Lišáka Pučmelouna, aby doplnil stav družiny. Rádce Kondorů 3 .den tábora svou funkcí praštil. Teď Křečka s Dušanem vede rádce Rošťa a podrádce Michal. V Kondorech je rozvrat největší: Kadajču pomlouvat nebudeme, protože sedí s námi. Je totiž taky rádce - a to Jestřábů - Roman, Robert. Před táborem se nesehranost družina příliš neprojevovala. Ale už na předtáborové akci se ukázalo, že Lišáci jsou lepší než my. Myslíme si, že je to hlavně tím, že poslední dobou se v našem oddíle myslelo spíš na pořádek ve funkcích než na zábavu a různé odbornosti. Jinak si ale myslíme, že Milan je dobrý vůdce, až na to jak se poslední dobou snaží zabezpečit oddíl před zhroucením. Včera v noci jsme

v našem stanu potají svolali radu - Roman, Dušan, Kady, Robert. Projednávali jsme na ní všechno, co jsme ti tu napsali. Pokusíme se to Milanovi nějak rozumně vysvětlit.

Vedení tábora se zmocnil Jura Homolka. Vedoucí Veverek - Šárka nás komanduje jako by jsme byli její otroci. Milan tvrdí, že nad Lvíčaty nemá žádnou moc, ale sám zůstává mezi Tuláky nějak v ústraní. Bob už je s těch Tuláků taky vystrašený a tak neříká nic. Když se Bob v něčem splete, tak ho Jura s Hodinářem zkompromitují a zesměšní před celým táborem. Pak se škodolibec Hodinář směje Bobovi, že nemá autoritu. Včera Hodinář například zesměšnil na nástupu někoho z oddílu, smály se jen Veverky a my jsme jeho trapnému vtipu začali tleskat. Vypadá to tu,jako by Tuláci byli nějak nadlidé (Robin Procházka, Hodinář, Jura).

Ale byla tu i zajímavá věc - byli jsme na otáčivém hledišti divadla v Českém Krumlově na hře Sen noci svatojánské. Nelíbilo se to jen Bodiemu, protože herec při představení nechtě zlomil větev. Teď zrovna jedeme autobusem do Železného Brodu. Včera večer byli někteří v kině a zbytek zůstal u rozlučkového táboráku, kde měl každý oddíl připravený svůj program. My jsme jedni z mála - Roman hrál na kytaru a Dušan s Opičákem zpívali Divoké koně. Po táboráku jsme se s Romanem, Ddušanem, Robertem a Peťou zase radili o oddíle a šli jsme spát až dnes o půl druhé v noci.

Jinak promiň, že ti píšeme takové špatné zprávy. Odepiš nám co si myslíš na tuto adresu : Vladimír Hajný,Lišný 72, p.Železný Brod, 46822 /na druhé straně obálky napiš naše jména/

Roman, Dušan, Peťa, Robert

Ahoj Pavle !

Dostal jsem Tvůj dopis a téměř okamžitě píše tento dopis. Především se Ti chci omluvit za to, že za tebou většina Tuláků (a i já) během tábora nepřišla, ale ani bys nevěřil kolik zabere tento typ tábora času. No ale, jestli budeš převelen do Jihlavy, tak se za tebou já i Milan (Hodinář a další) podíváme možná i častěji.

V příloze Ti posílám několik fotek z tábora, které jsem dělal s Milanem. Milan Ti snad ještě nějaké pošle, protože jich má u sebe mnohem více.

No ale nyní k táboru: (bude to delší) Jak asi víš funkce byly následující: hl.vedoucí: Já, zdravotník: Hodinář, hospodář : Seňor, ved.Lišáky: Fuk + Sam, ved.Lvičat: Milan + Bob (Regulus), botanik: Bodie, ved.Tuláků: Robin (byl zvolen mým zástupcem a já byl zvolen vedoucím Tuláků).

Tábor byl zajímavý tím, že to byl tábor společný (Lvičata, Lišáci, Veverky) a tedy mohl být dokonale úspěšný jediné tehdy, když společně rozdělíme úkoly a funkce a budeme mít společné zájmy při vytváření činnosti. No a toto bohužel nebylo splněno do puntíku a z toho pak vznikaly rozpory ve vedení, které cítili i členové.

Začnem tedy od vedení: Oddíloví vedoucí měli především zajistit organizaci oddílu jako celku (správná organizace družin, plnění povinností členy, ... však víš). Problém nastal hned na srazu (a členům se potom sraz nelíbil) když Fuk byl až do 4.7. na Vsetíně, Hodinář 3.-4.7. vyřizoval pro mne a hlavně pro Milana Rakousko a Milan se Samem

jeli na Portu v podstatě na celý sraz. Čili vše s organizací programu, zajišťování jídla, úkoly hl.ved.delegace ze Slovanu na srazu bylo na mně a Seňorovi, poněvadž upřímně řečeno Bodie a Robin se chytli až na konci tábora a Bob má jako vedoucí jednu špatnou vlastnost - nedovede sám nic zorganizovat (vše potřebuje dopodrobna vysvětlit) a bylo mu také jedno zda jeho oddíl má pořádek ve stanu... Nijak se neangažoval. No a z toho vyplývá, že společné úkoly dělali lidé, kteří v oddílech přes rok moc nepracovali a nebo pouze v jednom. A organizovat třeba celodenní výpravu na Medvědí stezku pro 43 lidí není žádná sranda a jelikož fakt Bob, Robin, Bodie a ze začátku i Sam s Mílou neměli zájem organizovat dav, tak jsem na ně musel sem tam zařvat já a Hodinář (a na to si myslím hoši i tobě nejvíc stěžovali a ještě, že není na táboře demokracie). Myslím si, že i když Tuláci nemají žádnou odpovědnost za tábor, tak by měli mít smysl pro odpovědnost a ne si jen říkat „no ono je mi to jedno jak to dopadne, však já to na odpovědnost nemám, udělám co

mi řeknou, ale proč si jinak honit triko“. Víš ono pak v Českém ráji se to nádherně projevilo. Se Lvičaty byli Milan, Bob, Bodie a Robin, s Lišáky Fuk, Sam, Seňor, Hodinář a já. Tuláci od Lvičat v podstatě druhý týden tábora nenakupovali - vše jsem jim objednal já nebo Šárka (vedoucí Veverek). Oni si prostě asi řekli, Jura to má na starosti, Veverky jsou tu pro to, aby nám vařily. Ale tak pak společný tábor nemá smysl, když některé lidi prostě nezajímají společné problémy.

Víš, ono by se tady na to našlo mnoho příkladů. Jeden Ti uvedu, je dosti poučný: V sobotu jsme přejížděli ze srazu do Železného Brodu. Milan se Samem byli dozorčími dne. Měli úkol koupit v Táboře jídlo (kromě chleba) na sobotu a neděli pro celý tábor. Při rozchodu ve městě jsem jim řekl, že půjdu se Šárkou s nimi jim poradit a pomoci. Když jsme nakupovali, tak naši Dozorčí zjistili, že si vzali od Seňora málo peněz. Milan to komentoval slovy: „však jdeš s náma a tak máš za to odpovědnost“. Ale to je blbost. Oni to měli za povinnost jako služba a ne já. Já jim šel pouze pomoci vybrat zboží. Já pak musel shánět v neděli oběd a večeři v restauracích, což v sezónu pro 48 lidí není žádná sranda a ještě jsem byl za to určitě kritizován, že se málo najíme, atd. Ale kdo za to mohl. Já? Rozhodně si každý myslel, že jsem za to odpovědný a tudíž za to i můžu.

Nebo jsou nemocní Mário a Roman spadne ze skály a našípne si ruku. Jedeme s Hodinářem do Žel.Brodu odtud nás pošlou do Trutnova. Roman dostane dlahu a za 4 dny musí jet znova do Trutnova dotočit sádru a on si klidně za vědomí vedoucích Lvičat sádru sundá. Myslíš si, že to ten primář nepozná, že to má jen ledabyle zavázáno a seřve koho - Hodináře jako zdravotníka.

Víš je toho ještě hodně, co bych ti chtěl napsat, ale už mi dochází slina a tak ti popíšu tábor i z těch pozitivních věcí.

Tábor se (myslím si) vydařil. Lvičata mně překvapila svojí zkušeností (při puťáku), Lišáci svou sešraností a nadšením (při Regulu a činnosti) a Veverky svou obětavostí a nadšením (pomáhaly nám).

Nyní bych Tě chtěl uklidnit, co se týče spolupráce a Veverkami. Na táboře se pro to udělalo tolik, co se nestihlo za celé období před tím. Tuláci už se taky dávají dohromady, ale jednu věc už nesmíme dopustit - aby se kvůli vedení oddíly rozdělili na dvě poloviny (ti co tíhnou k Lišákům a Lvičatům). Vždycky už musíme držet pospolu.

Co se týče mne, tábor se mi líbí, ale měl jsem tam hodně práce s vedením a už to není v takovém množství co to bývalo.

Možná, že ti o táboře ještě napíšu. Budu si tam více všimnout členů, ale mohu ti říci, že přes Menšíka už žádný tábor nezajišťuju (pouze to nejnmutnější). Před táborem jsem ani nevěděl či jsem a měl jsem hrozně moc úkolů.

Doufám, že se dopisem o prázdninách ještě ozvu a něco napíšu.

Výsledná listina Regula: 1.Rysi (Lišáci), 2.Jeleni (Lišáci), 3.Vlčata (Lišáci), 4.Klokani (Lišáci), 5.Orlíci (Lvičata), 6.Kondoři (Lvičata), 7.Jestřábi (Lvičata), 8.Ostříži (Lvičata). Milan sice říkal, že jde o to si jenom zahrát, ale myslím si, že co do kvality činnosti družin, tak jediné Orlíci mohli být vážnými konkurenty Lišáckým družinám.

Dick

celotáborovky v klubovně
poustu času. Señor, Jura,
Míla, Sam a Fuk. Hra

„REGULUS - 1986“ - červenec - Lvičata
mně přijela navštívit na
vojnu do Jaroměře - jedna
z nejhezčích chvil během
730 dnů mé „základní
vojenské služby“.

samotná
byla asi skutečně
tou nejpromakanější v
táborové historii - jinak tomu však
bylo s táborem jako takovým ve skutečnosti.
Ale to jsem bohužel nemohl ovlivnit, pouze
nezúčastněně sledovat z povzdálí ....

Asi v půli tábora mne kluci přijeli navštívit do
Jaroměře. Pro mne to byl jeden z nejsvětějších
zážitky z vojny, když jsme na cvičáku za městem
hráli lacros a pak v trávě klábosili o všem
možném. Každý, kdo byl na vojně, ví jak dokáže
takováto návštěva vzpružit.

Zatímco si kluci užívali strastí a radostí
oddílového života, já se trápil na vojně. Doslova a
do písmene. Aby bylo jasno - nevadila mi fyzická
námaha - na tu jsem byl zvyklý z oddílových a
tuláckých akcí (místo plné polní jsem tehdy nosil
krosnu, uzdu nebo kletr a namísto samopalu
kytaru, vojenské kanady mi nedělaly žádný
problém - v oddíle jsme je nosili normálně). Ani
dlouhé odloučení (11 měsíců jsem se nepodíval
domů, smutné byly první vojenské Vánoce, ...) mi
nečinilo zásadní problém. Nástupy, pochody,
pořadová - to vše jsme v oddíle (byť částečně z
recese) prováděli - skutečně mne nikdo nemusel
učit jak se dělá „čeléeéém vzad“. Nosit vojenský
stejnokroj mi taky nečinilo žádnou potíž.

Trápila mne BEZMOCNOST, jakou jsem
doposud nikdy nepoznal. Bezmocnost proti
zvrácenému systému, a neskutečný pocit
PROMARNĚNÉHO času. Když si představím,
co všechno užitečného jsem mohl za ten čas
udělat. Třeba postavit dům, zasadit strom a nebo
zplodit syna ...

A tak jsem v roce 1986 napsal asi nejvíc písniček
ve svém dosavadním životě - udržel jsem se
být „bílou vránou“ a nesplynout s davem. Mám

jediným prohřeškem je pivo, které jsem si
dal (a celé nevypil) po nucené vojenské
přísaze.

Za to mám dostatek času na sny - sním ve
strážní službě při pochůzkách mezi ploty, sním
při každodenním nekonečném čekání na to aby
se mohlo spěchat, sním při usínání na kavalci,
sním při nudných hodinách PŠM (politické
školení mužstva), ... Sním o tom, jaké to bude
až se vrátím mezi kluky, sním o holce, která na
mne někde určitě čeká, sním o svobodě ....

18.září 1986 - ukončil jsem PŠ
(poddůstojnickou školu) a byl jsem převelen
z Jaroměře do Jihlavy. Jsem připraven na
to, že tady poznám co to je skutečná šikana
(odběr krve, sahara, žárovka, kartáček, ..),
protože tady funguje mazácká vojna. Jsem
v kasárnách na Pístově - to je nahoře v
kopci - jediné pozitivum. Vrchovina se
podobá valašským kopečkem víc než
ubíjející rovina kolem Jaroměře.

24.prosince 1986 - poprvé v životě
netrávím Štědrý večer doma. Je to taková
zvláštní nostalgie. Navíc jsem ve stráži a
tedy ve 24 hodinové službě. Je to lepší než
pakárna na rotě. Přinesli nám bramborový
salát s řízkem a taky pomeranč. Propašoval
jsem na stráž krystalku a tak mi pochůzka
mezi ploty příjemně ubíhá. A taky na mne
padá zvláštní smutek umocněný Suchého
„Purpurou“ a zpěvem paní Šulákové.
Dneska jsem poznal, že mám rád lidovky.

Tábor 1987

Kotrba - Poklad inků

Sloužím u bojového útvaru v Jihlavě. Z Brna, kde je Míla na Vysoké škole, to sem není tak daleko a tak se občas přijede podívat. Od něho mám taky relativně objektivní zprávy z oddílu. Chodí mi zde spousta dopisů od Kata, Roberta Fojtíka, Peti Dorňáka, ...

Tímto táborem vtiskl Míla oddílu kvalitnější ráz. Definitivně je vyřešen problém mýtu „nemožnosti sehnání dobrého tábořiště“. Míla dokázal to, co se Leškovi, Jurovi ani mně prozatím nepodařilo. Zajistil legální tábořiště se všemi potřebnými povoleními a navíc na perfektním místě.

Může mne těšit, že jsem mu při tomto mohl alespoň u některých věcí asistovat. Dovezl mi civil a tak jsem s ním mohl vyrazit na Zlatý palouk. To bylo místo, které mu vytypovali kamarádi trampí ze školy. Bohužel tolik slibný Zlatý palouk nevyšel. Zato vyšlo tábořiště u rybníka Kotrby v Batelově (asi 30 km na západ od Jihlavy).

Míla je na tábpře 1987 jako vůdce skoro sám, když pomínu moji nepatrnou pomoc a pomoc Smíčovu, Jurovu a Leškovi na začátku tábora. Skoro celou část své vojenské dovolenky trávím na táboře s klukama. Je mi tady nádherně - protiváha vojenského drilu. Lišáci jako správní turisté táboří někde v tělocvičně v Tatrách.

Jihlava je město gum, odporne stavby uprostřed náměstí a katakomb. Ty jsem měl možnost spolus Mílou a jeho kamarádem Smíškem prozkoumat. To už bylo v době, kdy jsem měl u Smíšků doma civil a na některé vycházky jsem se do něj převlékal.

19.-20.září 1987 - ... přes všechny mé problémy ze SSM (=socialistický svaz mládeže), jsem byl mezi těmi, kdo jeli do Vysokých Tater (akorát jsem musel Janečkovi slíbit, že nebudu provokovat svým nečlenstvím v SSM). Z celé brigády jel jeden autobus a od nás s 212.baterie Petr Ziegler a já ...

... zastávka v Chatě pod Rysmi. Na vrchol (2499 mnm) jsem dorazil ve vražedném tempu v první skupině. Nevěřil jsem, že takové tempo je možno udržet bez přestávky tolik hodin. Prvně v životě jsem na vlastní oči viděl kamzíka - na vzdálenost 50 metrů. Nahoře jsme pojedli káděčka s cibulí a dali si maskáčové kapuce, protože hodně fučelo. Na řetězech jsem si natloukl koleno. Když jsme sestupovali dolů, šlo proti nám úplné procesí lidí. Snažili jsme se jim vysvětlit, že jsme to na vrcholu zabrali a budou tam teď rakety - takže se tam nedostanou.

A někteří
v ě ř i l i ,
potkat se
v o j á k ů
uniformě
tak.

